

opusdei.org

Meditacions: Dilluns de la quarta setmana de Pasqua

Reflexió per meditar el dilluns
de la quarta setmana de
Pasqua. Els temes proposats
són: Crist és la nostra porta; el
bon pastor ens crida un a un;
escoltar Jesús a l'Església.

12/05/2025

«JO SOC la porta de les ovelles» (Jn 10, 7). Jesús es designa a si mateix com la porta per on han de passar els pastors i el ramat. Adverteix que alguns que intenten arribar al ramat per altres camins, intenten escalar la tanca, però aquests no són bons pastors. Només passant per Crist, la porta, les ovelles poden transitar amb seguretat, trobar pastures, vida abundant. Jesús és al centre de la nostra fe, és el principi i la fi de la creació, l'alfa i l'omega, com proclama el sacerdot quan encén el ciri durant la Vigília pasqual. Sant Josepmaria deia: «Encén la teva fe. — Crist no és una figura que va passar. No és un record que es perd en la història. ¡Viu! “Jesus Christus heri et hodie: ipse et in saecula!” —diu sant Pau—. ¡Jesucrist ahir i avui i sempre!»^[1].

¡Amb quina força es va quedar impresa la figura de Jesús en aquells que entraven en contacte amb ell!

Sant Pere i sant Joan, després de la curació del coix de naixement i l'advertència del Sanedrí perquè no parlessin més de Crist ressuscitat, simplement responen: «Nosaltres no podem deixar d'anunciar el que hem vist i sentit» (Ac 4, 20). Sant Pau, que es va trobar Jesús camí de Damasc, el considerava la seva pròpia vida (cf. Fil 1, 21) i el seu gran afany era predicar Crist, que «és poder i saviesa de Déu» (1 Cor 1, 24).

En considerar la imatge de Crist com a porta, podem pensar si veritablement volem passar tot el que ens passa a través seu. En la nostra relació amb Jesús pot passar que hi hagi «una dimensió de l'experiència cristiana que potser deixem una mica a l'ombra: la dimensió espiritual i afectiva. El fet de sentir-nos units per un vincle especial al Senyor com les ovelles al seu pastor. De vegades racionalitzem massa la fe i correm el risc de perdre

la percepció del timbre d'aquella veu, de la veu de Jesús bon pastor, que estimula i fascina. Com va passar als dos deixebles d'Emmaús, que cremava el seu cor mentre el Ressuscitat parlava al llarg del camí. És la meravellosa experiència de sentir-se estimats per Jesús (...). Per a ell no som mai estranys»^[2].

DURANT ELS anys de la seva predicació a la terra, el Senyor va anar donant llum a una multitud de persones. La Sagrada Escriptura ens diu que la gent que s'hi acostava quedava admirada per la seva manera de predicar, molt diferent del que estaven acostumats a escoltar (cf. *Mc* 1, 22). Les seves paraules d'una esperança profunda i nova —una esperança que no s'acaba aquí a la terra— feien que les multituds es reunissin al seu voltant

com les ovelles que desitgen escoltar la veu del seu pastor. Crist crida les seves ovelles «cada una pel seu nom» (Jn 10, 3), parla al cor de cada persona. Això implica que darrere de la seva veu podem trobar sempre una crida personal del Senyor. No són idees amb poca transcendència a la nostra vida diària: la fe és autèntica quan es fa pròpia, quan descobrim que orienta els nostres desitjos més profunds i il·lumina realment les circumstàncies en què vivim, les nostres relacions familiars, professionals, socials... Aleshores ens movem amb llibertat, com les ovelles que entren i surten de la cleda, trobant la seguretat que els donen les pastures (cf. *Jn* 10, 9).

En treure les ovelles de la cleda, el pastor «camina al seu davant, i elles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu» (Jn 10, 4). Per conèixer amb més claredat la veu de Crist necessitem aprofundir sempre més

en els continguts de la fe. Sant Pau compara la fe a un escut que ens serveix per «apagar tots els dards encesos del Maligne» (Ef 6, 16).

Aquestes conviccions, en assumir-les a la nostra pròpia vida amb la gràcia de Déu, ens sostenen, però sobretot ens impulsen a portar pau als ambients en què ens movem. Així, per exemple, qui ha assimilat la veritat de ser fill de Déu sabrà fer front amb serenitat a les dificultats de cada dia, sabrà tractar millor els altres perquè són els seus germans, sabrà pensar en aquest món nostre com la llar que ens ha regalat Déu Pare.

L'experiència de trobar-nos amb Crist ens transforma. No ens porta només a *creure en alguna cosa*, sinó a *ser algú nou*, a ser Crist per als altres. Sant Josepmaria assenyalava que «ser sant, ser feliç a la terra i aconseguir la felicitat eterna —que

en això consisteix la santedat—, és
ser Crist»^[3].

LES OVELLES de la cleda de Crist en reconeixen la veu i rebutgen la dels estranys (cf. *Jn* 10, 5.8). Creure en Jesús també és entrar a formar part de la gran comunitat d'homes i dones d'una gran varietat de condicions i procedències que configuren l'Església. Així ho expressa l'apòstol sant Joan: «A vosaltres, doncs, us anunciem allò que hem vist i sentit, perquè també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres, que estem en comunió amb el Pare i amb el seu Fill Jesucrist» (1 *Jn* 1, 3).

Aprofundint en la nostra fe, sorgeix el desig de fer-ho per mitjà dels ensenyaments del Magisteri. Es tracta de la porta per apreciar l'herència que ens ha deixat el

Senyor, el tresor familiar que es transmet de generació a generació, aquella veu del pastor que no cessa amb el pas del temps. «Tal com una mare ensenya els fills a parlar —i, per això mateix, a comprendre i a comunicar—, l'Església, Mare nostra, ens ensenya el llenguatge de la fe per introduir-nos a la intel·ligència i a la vida de la fe.»^[4].

Moltes vegades, hem rebut aquesta fe al si de les nostres llars, com va succeir a Timoteu, a qui sant Pau podia dir: «Faig memòria de la teva fe sincera, que ja tenien la teva àvia Lois i la teva mare Eunice. Tu la tens igual, n'estic segur» (2 *Tim* 1,5).

Moltes vegades «són les mares, les àvies, les qui fan la transmissió de la fe»^[5]; com que és una trobada que transforma les persones, la transmissió de la vida al costat de Jesús troba un canal privilegiat en l'amistat familiar o social, ja que és amor gratuït que s'expandeix.

Podem demanar a Jesús, el pastor, la porta del ramat, escoltar la seva veu, aquest murmurí que ens vol portar a la felicitat, aquí i al cel.

[1] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 584.

[2] Francesc, Regina Coeli, 7-V-2017.

[3] Sant Josepmaria, Apunts d'una reunió familiar, 28-VIII-1974.

[4] Catecisme de l'Església Catòlica, núm. 171.

[5] Francesc, Homilia, 26-I-2015.

dilluns-de-la-quarta-setmana-de-
pasqua/ (07/08/2025)